

opusdei.org

List Svätého Otca seminaristom

List Svätého Otca
arcibiskupskému semináru
„San Carlos e San Marcelo“ v
Trujille pri príležitosti 400.
výročia jeho založenia
(5.11.2025).

21.11.2025

Milí synovia,

v tomto roku ďakujeme Pánovi za
štyri storočia histórie
Arcibiskupského seminára „San
Carlos y San Marcelo“ v Trujille a

spomíname na mnohých mladých ľudí z tejto arcidiecézy, z rôznych diecéz Peru a náboženských komunít, ktorí v týchto triedach a kaplnkách odpovedali na hlas Krista, ktorý ich povolal, „aby boli s Ním a aby ich posielal kázať“ (Mk 3,14). Aj moje stopy sú súčasťou tohto domu, v ktorom som slúžil ako profesor a riaditeľ štúdií.

Vaša prvá úloha zostáva rovnaká: byť s Pánom, nechať sa ním formovať, spoznávať ho a milovať, aby ste sa mu mohli podobáť. Preto Cirkev chcela, aby existovali semináre, miesta, kde sa uchováva táto skúsenosť a pripravujú sa tí, ktorí budú poslaní slúžiť svätému Božiemu ľudu. Z tohto zdroja pramenia aj postoje, o ktoré sa s vami teraz chcem podeliť, lebo boli vždy pevným základom kňazského úradu.

Z tohto dôvodu je potrebné predovšetkým nechať Pána objasniť

motivácie a očistiť úmysly (porov. Rim 12, 2). Kňazstvo sa nemôže zredukovať na „dosiahnutie vysviacky“, ako keby to bol vonkajší cieľ alebo ľahké východisko z osobných problémov. Kňazstvo nie je únikom pred tým, čomu sa nechceme postaviť, ani útočiskom pred citovými, rodinnými alebo spoločenskými ťažkosťami; nie je ani povýšením ani ochranou, ale úplným darovaním svojej existencie. Len v slobode je možné sa darovať: zviazaný vlastnými záujmami alebo strachmi sa nikto neodovzdá, lebo „človek je skutočne slobodný, keď nie je otrokom“ (sv. Augustín, *De civitate Dei*, XIV, 11, 1). Rozhodujúce nie je „vysvätiť sa“, ale *byť* skutočne kňazmi.

Keď sa o tom uvažuje vo svetských kategóriách, kňazská služba sa zamieňa s osobným právom, s funkciou, ktorú možno distribuovať; stáva sa iba výsadou alebo

byrokratickou funkciou. V skutočnosti sa však kňazstvo rodí z Pánovho vyvolenia (porov. Mk 3, 13), ktorý s osobitnou priazňou volá niektorých mužov, aby sa stali účastníkmi jeho spásonosného kňazstva, aby v sebe odrážali jeho obraz a neustále vydávali svedectvo vernosti a lásky (porov. Rímsky misál, Prefácia I k vysviacke). Kto hľadá kňazstvo z malicherných dôvodov, mýli sa v základoch a stavia na piesku (porov. Mt 7, 26-27).

Život v seminári je cestou vnútorného očisťovania. Treba nechať Pána preskúmať srdce a jasne ukázať, čo ovplyvňuje naše rozhodnutia. Čistota úmyslu znamená, že každý deň môžeme s jednoduchosťou a pravdou povedať: „Pane, chcem byť tvojím kňazom, nie pre seba, ale pre tvoj ľud“. Táto transparentnosť sa pestuje častou spoveďou, úprimným duchovným vedením a dôverou v tých, ktorí

sprevádzajú rozlišovanie. Cirkev žiada seminaristov s čistým srdcom, ktorí hľadajú Krista bez falošnosti a nenechajú sa zlákať egoizmom alebo márnosťou.

To si vyžaduje neustále rozlišovanie. Úprimnosť pred Bohom a pred formátormi chráni pred sebaospravedlňovaním a pomáha včas napraviť to, čo nie je evanjeliové. Seminarista, ktorý sa naučí žiť v tejto jasnosti, sa stáva zrelým človekom, oslobodeným od ambícií a ľudských kalkulácií, slobodným, aby sa bezvýhradne odovzdal. Takto bude vysvätenie radostným potvrdením života formovaného Kristom od seminára a začiatkom autentického putovania.

Srdce seminaristu sa formuje v osobnom vzťahu s Ježišom. Modlitba nie je vedľajším cvičením, v nej sa učí rozpoznávať jeho hlas a nechať sa ním viesť. Kto sa nemodlí, nepozná

Majstra; a kto ho nepozná, nemôže ho skutočne milovať ani sa s ním stotožňovať. Čas venovaný modlitbe je najplodnejšou investíciou života, pretože tam Pán formuje city, očisťuje túžby a posilňuje povolanie. Ten, kto málo hovorí s Bohom, nemôže hovoriť o Bohu! Kristus sa dá nájsť privilegovaným spôsobom vo Svätom písme. Je potrebné priblížiť sa k nemu s úctou, s duchom viery, hľadať Priateľa, ktorý sa zjavuje na stránkach Svätého písma.

Ten, kto bude kňazom, objavuje v Božom slove, ako Kristus rozmýšľa, ako hľadá na svet, ako ho dojímajú chudobní. Budúci kňaz sa postupne oblieka do Kristových kritérií a postojov. „Musíme hľadiť na Ježiša, na súcit, s akým hľadá na naše zranené človečenstvo, na bezpodmienečnosť, s akou obetoval svoj život za nás na kríži“ (František, *List kňazom rímskej diecézy*, 5-VIII-2023).

Cirkev si vždy uvedomovala, že stretnutie s Pánom sa musí zakoreniť v inteligencii a stať sa doktrínou. Preto je štúdium nevyhnutnou cestou k tomu, aby sa viera stala pevnou, rozumovou a schopnou osvecovať ostatných. Ten, kto sa pripravuje na kňazstvo, nevenuje čas štúdiu len pre samotnú odbornosť, ale pre vernosť svojmu povolaniu. Intelektuálna práca, najmä teologická, je formou lásky a služby, potrebnou pre poslanie, vždy v plnom spoločenstve s Magistériom. Bez seriózneho štúdia nie je skutočná pastorácia, lebo služba spočíva v tom, aby ľudia spoznávali a milovali Krista a v ňom našli spásu (porov. Pius XI., encyklika *Ad Catholici Sacerdotii*, body 44-46). Hovorí sa, že jeden seminarista sa spýtal svätého Alberta Hurtada, na čo by sa mal špecializovať, a svätý odpovedal: „Špecializuj sa na Ježiša Krista!“ To je najistejšia cesta: urobiť zo štúdia prostriedok, aby sme sa

viac zjednotili s Pánom a jasne ho ohlasovali.

Modlitba a hľadanie pravdy nie sú paralelné cesty, ale jediná cesta, ktorá vedie k Majstrovi. Zbožnosť bez doktríny sa stáva krehkým sentimentalizmom; doktrína bez modlitby sa stáva neplodnou a chladnou. Pestujte obe s rovnováhou a vášňou, vedomí si toho, že len tak budete môcť autenticky hlásať to, čo žijete, a žiť v súlade s tým, čo hlásate. Keď sa inteligencia otvorí zjavenej pravde a srdce sa zapáli v modlitbe, formácia sa stáva plodnou a pripravuje na solídne a žiariace kňazstvo.

Duchovný a intelektuálny život sú nevyhnutné, ale obidve smerujú k oltáru, miestu, kde sa buduje a v plnosti odhaľuje kňazská identita (porov. sv. Ján XXIII., encyklika *Sacerdotii Nostri Primordia*, II). Tam, v Najsvätejšej obeti, sa kňaz učí

obetovať svoj život, ako Kristus na kríži. Keď sa živí Eucharistiou, objavuje jednotu medzi službou a obetou (porov. sv. Pavol VI., encyklika *Mysterium Fidei*, bod 4) a chápe, že jeho povolanie spočíva v tom, aby bol spolu s Kristom obetou (porov. Rim 12, 1). Keď sa kríž prijme ako neoddeliteľná súčasť života, Eucharistia prestáva byť len obradom a stáva sa skutočným stredobodom existencie.

Spojenie s Kristom v eucharistickej obeti pokračuje v kňazskom otcovstve, ktoré neplodí podľa tela, ale podľa Ducha (porov. 1 Kor 4, 14-15). Byť otcom nie je niečo, čo sa robí, ale niečo, čím človek je.

Skutočný otec nežije pre seba, ale pre svojich blízkych: teší sa, keď jeho deti rastú, trpí, keď sa strácajú, čaká, keď sa vzdialia (porov. 1 Sol 2, 11-12). Tak aj kňaz nosí vo svojom srdci celý ľud, oroduje zaň, sprevádza ho v jeho bojoch a podporuje ho vo viere

(porov. 2 Kor 7, 4). Kňazské otcovstvo spočíva v tom, že odzrkadľuje tvár Otca, aby ten, kto stretne kňaza, intuitívne pocítil Božiu lásku.

Takéto otcovstvo sa prejavuje v postojoch odovzdanosti: celibát ako nedeliteľná láska ku Kristovi a jeho Cirkvi, poslušnosť ako dôvera v Božiu vôľu, evanjeliová chudoba ako ochota pomáhať všetkým (porov. Druhý vatikánsky koncil, Decr. *Presbyterorum Ordinis*, o službe a živote kňazov, body 15-17), milosrdenstvo a sila, ktoré sprevádzajú rany a podopierajú v bolesti. V nich sa kňaz uznáva ako skutočný otec, schopný viesť svojich duchovných synov ku Kristovi s rozhodnosťou a láskou. Neexistuje polovičné otcovstvo ani polovičné kňazstvo.

Vy, kandidáti na kňazstvo, ste povolaní utekať pred priemernosťou uprostred veľmi konkrétnych

nebezpečenstiev: svetskosť, ktorá rozptyľuje nadprirodzený pohľad na realitu, vyčerpávajúci aktivizmus, digitálna rozptýlenosť, ktorá okráda vnútorné stíšenie, ideológie, ktoré odvádzajú od evanjelia, a nemenej závažná osamelosť tých, ktorí sa snažia žiť bez kňazstva a bez svojho biskupa. Izolovaný kňaz je zraniteľný. Bratstvo a kňazské spoločenstvo sú neoddeliteľnou súčasťou povolania. Cirkev potrebuje svätých pastierov, ktorí sa spoločne odovzdávajú, nie osamelých úradníkov; len tak môžu byť vierohodnými svedkami spoločenstva, ktoré ohlasujú.

Drahí synovia, na záver vás chcem uistiť, že máte miesto v srdci nástupcu svätého Petra. Seminár je nesmierne veľkým a náročným darom, ale na tejto ceste nie ste nikdy sami. Boh, svätí a celá Cirkev kráčajú s vami, a to najmä váš biskup a vaši formátori, ktorí vám pomáhajú rásť,

„kým vo vás nebude stvárnenný Kristus“ (Ga 4, 19). Prijmite od nich vedenie a napomínanie ako prejavu lásky. Spomeňte si tiež na múdrosť svätého Toribia de Mogroveja, tak milovaného v Trujille, ktorý rád hovorieval: „Čas nie je náš, je veľmi krátky a Boh sa nás bude pýtať, ako sme ho využili“ (porov. C. García Irigoyen, *Sto. Toribio*, Lima 1908, s. 141). Využite teda každý deň ako neopakovateľný poklad.

Nech Panna Mária a svätý Jozef, prví vychovávateľia, formátori Najvyššieho a Večného Kňaza, podporujú vás všetkých v radošti z vedomia, že ste milovaní a povolani. S týmito pocitmi, ako znakom blízkosti, zo srdca udeľujem prosbami požehnané apoštolské požehnanie celej komunite tohto milovaného seminára a ich rodinám.

*Vatikán, 17. septembra 2025,
spomienka na svätého Roberta
Bellarmína, biskupa a učiteľa Cirkvi.*

Lev PP. XIV

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-svateho-otca-
seminaristom/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-svateho-otca-seminaristom/) (08.03.2026)